Ч. 121 Пятниця 31 мая (12 червня) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр 5·40
на пів року . „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Ювилейні торжества в Будапешті.

Сими днями відбули ся в Будапешті величаві обходи на память коронациї. Є. В. Цісаря на короля Угорщини. В торжествах тих взяли участь члени Найв. Родини цісарскої, множество достойників та представителїв всїх станів мадярского народу та сотки тисяч публики. Похід торжественний розпочав ся дня 6 с. м. перед 9-ою годиною рано і поступав в такім порядку: На переді шістьох герольдів, за ними 87 бандерий міст і комітатів, 45 членів Палати панів і послів на конях, духовні достойники в ґальових каритах. Перед коронацийним храмом прилучили ся до походу: скадрона гузарів, одинайцять маґнатів, котрі несли прапори давних угорских країв, прибічна ґвардия вокруг карити, що везла коронацийні інсиґнїї та достойники всяких властий.

Перед соймовою палатою займили місця на трибуні члени дипльоматичного тїла, заграничні гості, австрийскі посли і члени делеґаций та представителї заграничної праси. О годині 1-ій розпочало ся торжественне спільне засїданє обох Палат угорского сойму. По засїданю члени Найв. Дому вийшли з салї і від'їхали до королївскої палати а всї посли і достойники уставили ся в похід такий самий як перше і удали ся до короля з поклоном. Тут в королівскій палатї виголосив президент Палати послів мову до Монарха в імени парляменту і народу, на котру Є. В. Цїсар так відповів:

„Шановні панове! Маґнати і посли! Мої приятелї! З радостию витаю зібраних тут маґнатів і послів мого любого королївства угорского; а дякуючи вам за вашу заяву вірности, славословлю промисл Божий, що менї дозволив обходити з моїм любим угорским народом памятку тисячилїтного істнованя угорскої держави. Справдї рідке і величаве се сьвято, що кінчить так памятну історичну добу. А коли весь край перенятий великою вагою сего обходу, помянім передовсїм з вдячностию наших предків, що при помочи Божій мудростию своєю забезпечили сїй державі істнованє по нинїшний день; заразом берім собі з історії науку, що сей край лише тогдї був дужий і цвитучий, коли єго сини, вірні свому королеви і релїгії, жили між собою в братній згоді, а попадав в небезпеченьства, коли незгода підривала єго сили. Але і се указує нам історія, що край сей з вдячностию повинен помянути ті сумежні народи, котрі єму охотно подавали поміч, коли боров ся о визволенє зпід чужої, більше столїтної кормиги. Так само нехай помяне тих сусїдів, з котрими єго злучила змінна судьба і мудрість наших предків; з ними разом заснувалась тота монархія, котрої істнованє на сїм місци оказуєсь в Европі конечностию; а як я єї обняв по моїх предках, так зберегти єї ненарушену моїм наслїдникам є моїм сьвятим обовязком і моєю волею, як сего також вимагає власне добро обох держав. Длятого горячо бажаю, щоби сьвідомість тої звязи не тілько не захитувалась, але щоби завсїгди тревала незмінно, — щоби се почуванє і прихильність громадян обох держав монархії були взаїмні, а заразом щоби була взаїмною сьвідомість, що із сеї звязи виходять не тільк права але й обовязки для обох сторін. Так запоряджує мудро не тілько прагматична санкция але й теперішна правно-державна основа, утворена наслїдком тої санкциї. На сїй основі розвинулась і розцвила ся так благодатно цїла монархія а именно моє любе королївство угорске і то без небезпеченьства для незломної єдности угорскої державы і угорского полїтичного народу, для розвитку різних народностий по-при береженю державної єдности і законів, як і для усьвяченних істориєю і законами відносин, які лучать Угорщину з краями до неї належачими без шкоди для їх самоуправи.

„Тисяч лїт — то довгий час навіть в житю держав. За той час зазнав сей край по-при сьвітних хвилях також і богато злиднїв; ба спадали на него навіть нещастя, що нераз грозили загибілю народу. Але горяча любов угорского народу до вітчини і свободи, хоробрість і тверда витревалість, які давав докази в хвилях недолї, завсїгди відносили при помочи промислу Божого побіду над небезпеченьствами та давали сьвітлий доказ сили до житя і спосібности до удержаня держави. В сїй урочистій хвили мушу з признанєм згадати ті визначні прикмети угорского народу; заразом заявляю моє горяче бажанє, щоби в безмежнім бігу будучих столїтий народ в згоді з своїм королем завсїгди руководив ся правдивою любовю до вітчини і також серед гаразду спокою, щоби умною розвагою, що числить ся з обставинами, убезпечав державному житю спокійний розвиток і розцьвіт.

24)

## Дїти капітана Ґранта.

**Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.**

(Дальше).

На другий день перейшли подорожні через ту гору цїлком легко і справдї она не могла бути трудна для людий, котрі перейшли Кордилїєри; навіть конї звільнили дуже мало в бігу. В полудне переходили подорожні коло опустошілої кріпости на Тапалькем, котра перше була одною з численно побудованих місць оборонних на цїлім полудневім побережи для охорони від нападу краєвих розбійників. Але на велике зачудованє Талькава не стрічено нїгде нї одного Індиянина. Лише коло полудня показало ся далеко на степі трех добре уоруженних їздцїв; якусь хвилю приглядали ся походови, але не дозволили до себе доступити і незвичайно скоро утїкли. Ґленарван аж посинїв з гнїву.

— То Ґаучоси — сказав Патаґонець, даючи тим Індиянам назвище, що було причиною суперечки майора з Паґанелем.

— Ах, Ґаучоси! — повторив майор. — Ну, пане Паґанель, нинї не маємо північного вітру, що гадаєте о тих людях?

— Гадаю, що виглядають на добрих опришків і мусять ними дїйстно бути.

Тї слова Паґанеля викликали загальний сьміх, однако він на то не зважав, противно з причини тих Індиян зробив одну дуже цїкаву увагу.

— Я десь читав, що Араби мають в устах богато дикости, а в їх погляді видко лагідність і людскість. Отже у диких Американцїв цїлком противно, тї люди мають особливо дикі очи.

Не можна було лїпше схарактеризувати індияньскої породи.

На порученє Талькава поступали подорожні тїсним рядом, бо хоч околиця була цїлком пуста, то однако треба було держати ся на осторозї, щоби не приключила ся яка несподїванка. Сим разом осторожність показала ся злишною. Того самого дня вечером розтаборило ся товариство на обширній огородженій площі, де кацик Катріель збирав звичайно свою громаду. Нїгде тут не найдено слїду сьвіжого побуту людий; очевидячки то місце було вже від давна пусте.

На другий день пустили ся подорожні в дальшу дорогу. Незабаром побачено перші „естанциас" [1]), що лежали найблизше гори Танділь; але Талькаве рішив не задержувати ся там, а іти просто до кріпости Індепанданс, де хотів засягнути деяких вістий, особливо о причині такого виселеня краю.

Дерева, які стрічали ся рідко від самих Кордилїєрів, тепер були густїйші і то по більшій части засаджені вже по приході Европейцїв до Америки. Там були бросквини, тополї, верби і акациї, що росли дико а дуже скоро. Они окружали звичайно так звані „кораллес", обширні площі обгороджені колами, де ночувала худоба. Там пасли ся тисячами воли, барани, корови і конї, всї з витисненими розпаленим зелїзом знаками. Їх стерегли великі, дуже чуйні і злїсні пси. Солоняний ґрунт, що простягав ся попід гору, видає богато паші, котру худоба дуже любить і лакомо їсть, тому й ті місця вибирають ся так радо на пасовиска. Всї ті череди худоби стоять під зарядом старших пастухів, котрі мають до помочи тілько людий, кілько тисячів штук худоби числить їх стадо.

Тї люди ведуть житє на лад старинних біблїйних пастухів: їх стада такі численні а може ще й численнїйші як стада, що колись пасли ся на рівнинах Мезопотамії; але тї пастухи не мають родин і тому мають всї хиби і необразованість торговців волів а цїлковито не достає їм біблїйної простоти.

Як раз то пояснив Паґанель дуже добре своїм товаришам і з тої причини вивів дуже цїкаве заключенє о різних породах людий, чим сильно зацікавив навіть байдужного майора.

При тій нагоді звернув учений ґеоґраф увагу присутних також на одно оптичне явище, яке звичайно стрічає ся на розлогих рівнинах „Естанциас" були здалека подібні до великих островів, а тополї і верби, що їх окружали, немов відбивали ся в зеркалї чистих вод, котрі уступали перед подорожними. То явище здавало ся таке правдиве, що око не могло до него привикнути.

[1]) „Естанциас" (стациї) то великі заведеня на аргентиньских рівнинах, що служать до годівлї худоби.

„В заходах около долї вітчини головна участь припадає парляментови. Длятого дуже бажаю, щоби кождий член обох палат переняв ся своєю задачею і тою сьвідомостию, що з єго становиском получені не тілько права, але також обовязки для краю, котрий жде від законодавства стараня і попираня єго материяльного добра, — та щоби в тїй сьвідомости своєю пильностию і пожиточною роботою старав ся вдоволити тим ожиданям; а при тім можете кождого часу числити на мою поміч і ласку, в повни згідну з такими вашими заходами. А коли будете сповняти сю велику задачу з взаімним довірєм і сполученими силами, тогдї сповнить ся і висказ, що находить ся в законї повнім сьвідомости обовязку, проголошенім на нинїшнім урочистім засїданю: що отсе суть тверді основи тої благодатної згоди, котрої сила є заразом запорукою безпечного поступу в будучих столїтях. Дай Боже, щоби так було тепер і во віки!"

## Перегляд полїтичний.

В комісиї войсковій угорскої делеґациї виступило кількох послів з докорами для Правительства, що войскова управа засновує все нові кадетскі школи в Долитавщинї а поминає Угорщину. На то відповів Мінїстер війни ґен. Кріґгамер, що кадетскі школи в Австриї Горішній і у Львові конче потрібні. В цїлій всхідній Галичинї і на Буковинї нема нї одної кадетскої школи, а так само нема такої школи в Австриї Горішній, Сольногородї і полудневій Чехиї. Тимчасом нема нїякої потреби заводити тепер більше кадетских шкіл на Угорщинї, бо на 1098 місць, які в тих школах обсаджені, єсть лише 835 дїтий угорских горожан. — В сїм роцї вставило Мінїстерство війни 805.000 зр. до буджету войскового, аби вояки могли діставати два рази на тиждень консерви.

Виправа Анґлїйцїв до Судану може похвалити ся першою більшою побідою. Именно донесли телеґрами, що командант анґлїйско-єгипетскої армії Кіченер напав на дервішів несподївано і цїлком їх розбив. Страти дервішів виносять до 1000 убитих, між котрими єсть і їх командант емір Гамуда. Кількасот дервішів дістало ся до неволї. — Також і на полудни Африки повело ся Анґлїйцям. Там напали они на віддїл Матабелїв, що були зворохобили ся і розбили єго.

## Новинки.

*Львів дня 11 червня 1896.*

— **Є. В. Цїсар** удїлив громадї Дережичі, в дрогобицкім повітї, 100 зр. запомоги на сплату довгу, який та громада затягнула на будову церкви.

— **Іменованя.** Мінїстер справ внутрішних іменував краєвими інспекторами санїтарними в 7-ій рапзї: дра Иос. Баржицкого і др. Здисл. Ляховича. — Старшими лїкарями повітовими в 8-мій рапзї іменовані: др. Ал. Бенчевский в Добромили, др. Ів. Бесядецкий в Яслї, др. Войт. Станко в Тарнові, др. Вол. Скальский в Золочеві, др. Кар. Вернер в Снятинї, др. Ем. Гладишовский в Тернополи, др. Кар. Воляньский в Станїславові, др. Стан. Завадиньский у Вадовицях, др. Іґн. Яновский в Дрогобичи, др. Бол. Серковский в Стрию, др. Макс. Рознер в Коломиї, др. Ад. Скибиньский в Бережанах і др. Ад. Вурст в Калуши. В Буковинї іменовані: др. Герман Порас в Чернівцях і др. Мавр. Рудник в Радівцях.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникови Суду краєвого у Львові Людв. Маєвскому, при єго переходї в пенсию титул і характер радника висшого суду краєвого.

— **Президия ц. к. висшого Суду краєвого у Львові** оповіщує, що після розпорядженя Мінїстерства судівництва розвязане гал. табулї краєвої і міскої у Львові наступить з днем 31 серпня 1896, а ново утворений ц. к. уряд книг ґрунтових при ц. к. судї краєвім у Львові зачне урядувати дня 1 вересня 1896.

— **Заупокійне богослужене** за душу бл. п. Архікнязя Кароля Людвика відбуло ся — як нам пишуть — дня 8 червня с. р. в Росільній, богородчаньского повіта. Богослужене відправив о. Мих. Филипович а участь в нїм взяла молодїж шкільна з учителем і громадянами.

— **Папскі відзнаки.** Сьв. Отець іменував в перемискій епархиї: Крилошанина о. Войтовича своїм прелатом, а крилошанина о. Волошинского, краківского пароха о. Борсука і пароха в Самборі о. Щавиньского папскими шамбелянами.

— **Від дра Олеськова** у Львові одержуємо отсе письмо з просьбою о поміщене: Замість відповіди на всї листи еміґрантів, що вибирають ся до північної Америки (а то: до Канади і Сполучених Держав) та домагають ся аби ними заопікувати ся — раджу, щоби всї зібрали ся в один транспорт, котрий від'їхав би зі Львова около 1-го серпня під проводом провідника сьвідомого дороги і чужих язиків (анґлїйского і нїмецкого). Тим транспортом я ще заопікую ся. Однакож всї мали би виказати ся паспортом найдальше до 20-го липня. Ц. к. староства можуть видати паспорт лише за оказанєм шіфкарти і готівки в руцї в сумі що найменше по 130 зр. на кожду особу в родинї. Хто ще не вислужив своїх 12 лїт у войску, паспорту не дістане. Без паспорту в нїякий спосіб з дому рушати ся не можна, а гроші ревідує ся кілька разів в дорозї, чи по правдї еміґрант має приписану суму. Зі своєї сторони заявляю, що опущу з під опіки всїх, котрі не будуть держати ся строго до приписів, які я подам що-до одежи, біля, чистоти і поведеня в дорозї. Хто з того транспорту хотїв би, щоби єму виробити вільний білет на зелїзницях в самій вже Америцї, котрий до найблизшого місця призначеня коштує на одну особу 30 зр., нехай зголосить ся о тое найпізнїйше до 15 липня. *Др. Олеськів*, Львів, ул. Голубя ч. 11 А.

— **Самоубийство задля курки.** З Тернополя доносять: Муляр Павло Чонович украв своїй сусїдцї курку. Сусїдка запізвала єго до суду покликуючи ся на сьвідоцтво війта з передмістя. Розправа мала відбути ся передвчера. Чонович побоюючи ся, що війт буде против него сьвідчити, стрілив до него, а коли вистріл хибив, відобрав собі муляр житє другим вистрілом.

— **З Зборова** пишуть, що дня 29 червня с. р. відбудуть ся там в сали шкільній IV загальні збори членів зборівскої деканальної аґентури товариства взаїмної помочи дяків архіепархії львівскої.

— **Про галицких еміґрантів** доносять з Ґенуї: З того часу, як бразилїйске правительство застановило безплатний перевіз виселенцїв галицких, звернули ся они, як видно, на иншу дорогу, бо лиш з рідка появляє ся тепер в тутешній пристани якийсь Галичанин. Вже від кількох тижднїв жаден Галичанин не клопотав тутешного австрийско-угорского консуляту, хоч на виразне зарядженє Мінїстерства справ заграничних придїлено до консуляту одного віцеконсуля Поляка, щоби міг як слїд розмовити ся з галицкими виселенцями. Навіть ті селяни з Галичини, що їдуть на власний кошт, не завертають вже до Ґенуї, тілько їдуть до північних пристаний або просто з Удіни до

---

В тім дни (6-го падолиста) стрічено по дорозї богато таких стаций, а навіть одну, чи дві „салядерос", в котрих добре вже утучена на буйних пасовисках худоба, падає під ножем різника. Ті роботи зачинають ся звичайно під конець весни. Люди, що займають ся соленєм мяса ловлять тодї на „ляссо" спашені воли, корови і барани, тягнуть їх до „салядерос" і там убивають їх сотками та обдирають зі шкіри. Нераз лучає ся, що бугай опирає ся і не дає себе вести; тодї різники заміняють ся в борцїв і зводять зі здичілим звірятем завзяту борбу, в котрій дають докази незвичайної відваги і зручности. Взагалї ті різнї справляють дуже неприємний вид. Околиця заражена смердячими і шкідними випарами, а воздух наповнений риком веденої на заріз худоби, брехотом псів і понурим краканєм величезних орлів арґентиньскої рівнини; они злїтають ся тисячами на кровавий пир, що складає ся з відкинених різниками відпадків мяса.

В тїй хвили „салядерос" були тихі і пусті, бо то не була пора тих страшних борб.

Талькаве намавляв до поспіху, бо хотїв ще того вечера прибути до кріпости Індепанданс, конї бігли скоро серед буйної трави. Стрічено кілька малих осель добре укріплених і обведених глубокими ровами. Крім того в кождій з них був один дім побудований на підвисшеню, з котрого могли мешканцї на случай нападу ворога боронити ся стрілами. Ґленарван був би там може й найшов бажані вісти, але безпечнїйше було дійти до сїльця Тандїль. Отже не задержували ся і переїхали вплав річку Гуезос а кілька миль дальше Чапалеофу. Вскорі й потомлені конї прибули до перших склонів гори Тандїль, а годину пізнїйше показало ся в тїснім ярі сїльце, над котрим здіймали ся зубаті мури кріпости Індепанданс.

### XXI.

### Кріпость Індепанданс.

Гора Тандїль здіймає ся на тисяч стіп понад море. Округ Тандїль, що бере свою назву від гори, займає цїлу полудневу часть провінциї Буенос-Айрес, а єго границею єсть склїп, по котрім спливають на північ всї ріки, які беруть початок в тих горах.

Той округ має до чотирох тисячів населеня, а єго столицею єсть сїльце Тандїль, що лежить на північній сторонї гори під заслоною кріпости Індепанданс над важною річкою Чапалеофу. Цїкава річ — хоч о тім знав учений Паґанель — що то село замешкують францускі Баски і італїяньскі кольонїсти. І справдї Франция перша мала свої оселї в тїй части Америки. В р. 1828 Француз Паршап оснував тут кріпость Індепанданс, для оборони краю від частих наїздів диких Индиян. В тім помагав єму учений Альсід д'Орбінї, котрий найлїпше пізнав, розслїдив і описав всї полудневі краї Америки полудневої.

Село Тандїль то дуже важна місцевість. При помочи своїх „ґалєрас", т. є. великих возів запряжених волами, можна з тої місцевости дістати ся до Буенос-Айрес за дванайцять днів, а в наслїдок того веде Тандїль досить оживлену торговлю; посилає худобу з своїх „естанций", солене мясо і дуже цїкаві продукти индияньского промислу, як бавовняні материї, льняні тканини, дуже попитні вироби з плетеної шкіри і т. ин. Тому то Тандїль, не числячи вже якогось числа досить вигідних і порядних домів, має навіть свої школи і церкви.

Коли Паґанель оповів всї ті подробицї своїм товаришам замітив, що не сумнїває ся, що в Тандїль добуде бажаних вістий, тим більше що в кріпости єсть все віддїл народної ґвардиї. Отже Ґленарван, велїв умістити конї як найлїпше, а відтак разом з майором, Паґанелем і Робертом пішли під проводом Талькава до кріпости Індепанданс.

Они перейшли невеличкий горбок і прибули до воріт, котрих стеріг лише один вояк арґентиньский; то було доказом або великої байдужности або незвичайної певности. Кількох вояків учило ся робити оружием і різних оборотів на площи коло кріпости, але найстарший з них мав може двайцять лїт, а наймолодший не більше як сїм; словом була то збиранина дїтий і молодих хлопцїв, що не зле робили вправи. Мундур їх складав ся з сорочки в смуги, в поясї була она перевязана шкіряним ремінцем; о штанах не було й бесїди, а легкість убору оправдувала цїлковито лагідність температури. Паґанель не знав як хвалити таке правительство, що не тратило ся на непотрібні одяги і прикраси. Кождий з тих молодих хлопцїв мав рушницю дуже тяжку і дуже довгу шаблю. Всї мали обгорілі лиця і виглядали немов би належали до родини, а навіть капраль чи інструктор, що ними доводив, був також до них подібний. Мусїло то бути і справдї таки було дванайцять братів, що маширували під проводом тринайцятого.

Паґанеля то цїлком не дивувало; він знав арґентиньску статистику і тямив, що в тім краю припадає на кожду родину більше як по девятеро дїтий, але ще більше займало єго то, що ті малі вояки муштрували ся на француский лад, а часто навіть і команда капраля відбувала ся в ріднїй мові ученого ґеоґрафа.

Але Ґленарван не тому прийшов до кріпости

Марсилиї, а відтам пароходами товариства „Transports meritimes transatlantiques“ до Бразилиї; через те минають визиску тутешних аґентів. Велика заслуга в тім також ґенерального аґента згаданого француского товариства, Єріляцовича, родовитого Австрийця. Велику вагу для виселенців має недавне рішене тутешного апеляцийного суду, що від тепер італїяньский закон еміґрацийний має відносити ся не лише до Італїянців, але також до виселенців всяких народностий; через те будуть виселенці по можности убезпечені перед дотеперішними всїлякими обманьствами ріжних нагаңячів і коршмарів.

— **З Рогатинщини** пишуть: Дня 15 мая с. р. отворено читальню „Просьвіти“ в Долинянах, повіта рогатиньского, заходом пароха о. Григория Воєвудки і кількох тамошних більше сьвідомих селян. Читальня містить ся в окремім домку громадскім і в нїм, сьвяточно примаєнім, зібрало ся так богато селян і селянок, що сїни і подвіре були також переповнені. З лиця всїх можна було бачити одушевлене і охоту до доброго дїла. З гостий прибули пп. Целевич учитель з Псар, місцевий учитель п. Райхельт, а з видїлу філїї оо. Й. Яворский, А. Пеленьский, Д. Розлуцкий, а також оо. Сабат з Помонят і Ковальский з Явча. По докладнім а зрозумілім поясненю статутів вписало ся по-над 50 членів, між тими дві панночки о. пароха. Головою читальнї вибрано о. Воєвудку. По тім розказав зібраним о. Пеленьский о нашій роботі економічній і орґанізациї торговлї безрогами та заінтересував селян так само дуже, як на загальнім зборі філїї в Рогатинї. Також мило приняли всї принагідні декламациї п. Целевича і одного молодого селянина з Псар. При читальни істнує також крамниця і робота просьвітно-економічна пійде там скоршим кроком.

— **Самоубийства.** В Вікнї, кіцманьского повіта, отруїла ся 16-лїтна дївчина Міна Штернбах задля нещасливої любови. — Гузар Ідон Менелик в Садаґурі повісив ся в громадскім арештї, де був замкнений за уличні авантури.

— **Нещасливі випадки.** Фінансовий стражник в Новоселици, Йосиф Маша, купав ся в середу в Прутї і потонув. Єго трупа доси ще не найдено. — Брат побережника в Топорівцях Іван Думаньский так незручно обходив ся з набитою рушницею, що она вистрілила і ранила єго тяжко в груди. Думаньского перевезено до черновецкого шпиталю краєвого, де він помер.

— **Борба між двома Кутами.** З Ісnаса пишуть до черновецкої „Буковини“: Читали ми недавно в „Буковинї“, як Лужани ґірко але й завзято бороли ся із своїми іновірцями і аж завдяки руским товариствам в Черновцях перемогли їх і стали панами у своїм власнім селї. Віримо Лужанам тай знаємо, що не легку мали роботу з іновірцями; то треба рукави порядно закотити, хотївши їх перемогти. Але такої борби, як ми маємо в Іспасї, то мабуть нїгде нема, бо тут борють ся самі селяни між собою. „Горішний кут“ забрав керму громадску в свої руки і далї на „Долїшний кут!“ Причина борби така: Іспас має кілька тисяч морґів громадского лїса і толоки, котрими, розуміє ся, завідують громадскі керманичі. А що в тім їх господарстві найшло би ся гріхів не лише на ґелетку, але й на корець — то своєю дорогою! З тої причини дуже завзято відбули ся вибори на радних громадских на днях 28, 29 і 30 мая. Горішний кут уживав всеї сили і не дуже чесних способів, аби лиш не подїлити ся властию з Долїшним кутом. Були притім ріжні надужиця, підмови і обманьства. Єсть в Іспасї досить просьвічених людий, та що з того, коли они всї самолюбп і зухвалї; в них то велика честь і слава, коли свого начальника потягнуть перед суд присяжних, — на панотців і учителїв комисія з села аби не виходила — отсе їх „найлїпші“ прикмети, — а то, що їх читальня від кількох лїт спить сном глубоким, годї їм і випімнути, такі фудульні! Але вже не довго будуть такі люди перед вести в селї, бо небавом в Іспасї повстане нова читальня Рускої Бесїди, а коло неї певно зберуть ся самі найчеснїйші ґазди, котрі вже обдумують спосіб, як завести лад в селї.

— **Кароль Клюн,** словіньский посол до ради державної, умер д. 7 с. м. в Будапештї, як було вже донесено в телеґрамах. Покійний уродив ся в р. 1841 в Краінї; укінчивши теольоґію в Люблянї, став в р. 1865 сьвященником. В р. 1867 був проповідником катедральним на Люблянї. В р. 1873 заложив консервативний словіньскій дневник „Словенець“ і незабавом став головою словіньского клерикального сторонництва. Він заходив ся коло того, щоби погодити старих і молодих Словінців. В р. 1876 вибрано єго до любляньської ради міскої, а в р. 1877 до сойму. Від р. 1879 був послом до ради державної з сїльского округа виборчого Люблянин. В радї державній належав до клюбу Гогенварта і зазнавав там великої поваги. Вже сеї зими нездужав, а вибраний тепер до спільних делеґаций помер нагло в Будапештї.

— **В склепі Гавранка у Львові** находить ся на виставі табльо матуристів академічної (рускої) ґімназиї, на котрім містить ся звиж 60 осіб разом з професорами. Табльо виготовлене в фотоґрафічнім заведеню Володисл. Вибрановского.

## Штука, наука і література.

— **„Дзвінка“ ч. 11** містить: Повістку „Ягідка“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татуськом“ Ост. Макарушки; — стих І. Сердешного „Козак на чужинї“; — казку Ів. Франка „Лис і дрозд“. То число містить ілюстрацию „Гуцули в дорозї“.

— **„Учителя“ ч. 11** обіймає: Продовжене статї Ант. Глодзиньского „Огород шкільний“; — статю „Розклад материялу наукового для шкіл 1- до 4-клясових типу низшого“ Юрия Любарта; — початок розвідки „Троякий початок фізики“; — відозву в справі збираня датків на памятник Котляревского в Полтаві; — всячину, постанови властий шкільних і конкурси.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 липня 1896 увійде в жите нова тарифа часть II. зшиток 1.

### Торг збіжевий.

**Львів** дня 8 червня: Пшениця 7·40 до 7·65 зр.; жито 6·— до 6·40; ячмінь броварний 5·— до 5·50; ячмінь пашний 4·50 до 4·75; овес 5·50 до 6·—; ріпак 8·75 до 9·15; горох 4·80 до 6·50; вика 4·50 до 4·75; насїне льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка 6·80 до 7·20; конюшина червона ганацка 25·— до 35·—; шведска 30 до 35·—; біла 25·— до 44·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 5·— до 5·50; хміль —·— до —·—.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Будапешт** 11 червня. Католицкий Magyar Allam виступив дуже остро против Люеґера. Кажуть, що католицке сторонництво буде домагати ся від правительства, аби оно виступило против аґітаций Люеґера.

**Константинополь** 11 червня. Чорногорский князь заповів свій приїзд в гостї до султана.



---

пости Індепанданс, аби приглядати ся войсковим вправам хлопців, або займати ся їх народностию і походженем, тому не вважаючи на оклики Паґанеля, просив єго, аби радше вивідав ся від команданта о потрібних для подорожних річах. Один з арґентиньских вояків побіг до малого домку, що служив за касарню, а кілька хвиль пізнїйше появив ся і сам командант.

То був около пятьдесятилїтний чоловік, сильний, плечистий, з войсковим виглядом, великими вусами, сильно вистаючими кістьми в лици, сивіючим волосем і острим поглядом — так бодай здавало ся через густі клуби диму, що добували ся з єго люльки засадженої на короткім цибусї. Цїлою поставою пригадував він Паґанелеви рухи і поведене старих француских підофіцирів.

Талькаве представив командантови льорда Ґленарвана і єго товаришів; за той цїлий час не спускав командант з ока Паґанеля, котрий сильно тим заклопотаний, хотів вже питати о причину цїкавости команданта, коли той вхопив єго за руку і крикнув урадований по француски:

— Ви Француз, правда?

— Так — відповів Паґанель.

— Дуже тїшу ся! Витайте, любий гостю, витайте! Я також Француз — говорив командант лихо по француски, стискаючи руку ґеоґрафа.

— А то певне хтось з ваших приятелїв? — спитав майор Паґанеля.

— Так! — відповів Паґанель гордо — чоловік має приятелїв у всїх частях сьвіта.

І не без труду добувши руку з долонї команданта, запустив ся з ним в живу розмову. Ґленарван рад був вже як найскорше довідати ся о тім, що єго так обходило, але вояк оповідав свою історию і не так легко можна було єго здержати в запалї. Видко було, що той чоловік вже давно мусїв виїхати з Франциї, бо з трудом говорив рідною мовою, а хоч ще не цїлком позабував слова, то таки тяжко єму було вязати їх з собою і говорити зрозуміло. Говорив майже так, як говорять мурини з француских кольоний.

І справдї, як вскорі самі подорожні дізнали ся, був командант кріпости Індепанданс колись французским підофіцпром, давним товаришем Паршапа.

Від заснованя кріпости, т. є. від 1828 року не виїздив з неї нї на хвилю, а тепер повнив обовязки команданта на велике вдоволене арґентиньского правительства. Був то — як ми вже згадували — пятьдесятлїтний мужчина, родом Біскаєць; називав ся Мануель Іфараґуєре. Рік по своїм приїздї до Америки приймив підофіцир Мануель арґентиньске горожаньство, вступив там до войска і оженив ся з Індиянкою. Мав з нею кількох синів і дуже ними тїшив ся.

— Ви їх бачили, славні з них вояки! Гозе, Гуан, Міхеле, Пепе! Пепе має сїм лїт а вже уміє робити оружием.

Пепе почувши, що єго хвалять, випрямив ся і станув як правдивий вояк з рушницею на плечи.

— О, той далеко зайде! — замітив отець гордо. — Колись буде певне полковником або ґенералом!

(Дальше буде).

---

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

# ІНСЕРАТИ.

**Антікоголь** єдино скуточно ділаюче средство навіть при **безустаннім налозі**, може бути без труду доданий, бо є без смаку і під ґваранциєю нешкідливий — **в наслідках певний**. Подяки вилічених стоять до диспозициї. Пачочка з приписом ужитя 3 зр., подвійна пачочка 5 зр. Надсилаючі суму з гори одержують товар franco. Правдиві лише: у **С. Кляйна,** аптикаря в Lugos Nr. 88 Угорщина. 42

Бюро дневників і оголошень

# Л. ПЛЬОНА

**у Львові**

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

**по цінах оригінальних.**

## КОНТОРА ВИМІНИ

**ц. к. упр. гал. акц.**

# БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

## всякі ефекти і монети

**по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї**

Яко добру і певну льокацию поручає:

| | |
|---|---|
| 4% листи гіпотечні коронові | 4% позичку краєву галицку коронову |
| 4½% листи гіпотечні | 4% пожичку пропінацийну галицку |
| 5% листи гіпотечні преміовані | 5% " " буковиньску |
| 4½% листи Тов. кредитового земс. | 4½% пожичку угорскої желізної дороги державної |
| 4½% листи Банку краєвого | 4½% пожичку пропінацийну угорску |
| 4% листи Банку краєвого | 4% угорскі Облїґациї індемнізацийні |
| 5% облїґациї комунальні Банку крає. | і всїлякі ренти австрийскі і угорскі, |
| 4½% пожичку краєву галицку | |

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

**по цінах найкористнійших.**

**Увага:** Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

# С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

**Заступники для Галичини і Буковини**

## ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цінах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.